

INSTITUTUL DE SILVICULTURĂ DIN CÂMPULUNG MOLDOVENESC. STUDIU ISTORIC (II)

Prof. ing. Dimitrie D. Ionescu

CAPITOLUL III

Executarea lucrărilor menite a asigura începerea activității Institutului

1. Considerații

Numai din necesitatea unei prezentări sub o formă mai ordonată și mai ușor de urmărit, s-au încadrat cele expuse, în capitole și subcapitole. În realitate, varietatea mare și mulțimea lucrărilor care în final trebuiau să asigure funcționarea institutului în bune condiții, s-au desfășurat în paralel, cu momente mai intense de muncă sau mai limitate, după posibilitățile existente la îndemână, la un moment dat, sau după urgența care o reclamau, determinată și ea de unele condiții mai mult sau mai puțin lesnicioase care existau pentru o anumită lucrare. Modul de lucru era acela de a se ataca și rezolva tot ce venea la îndemână, folosind toate forțele de muncă de care se dispunea. Se urmărea mai ales creșterea continuă a acestor forțe de muncă pe măsură ce se iveau noi fronturi de lucru și mai ales pe măsură ce se apropia termenul deschiderii cursurilor. Nici nu se putea lucra altfel, deoarece toate problemele erau importante, toate erau urgente, nici una nu mai admitea amânare.

Datorită celor de mai sus, nu se poate face o prezentare cronologică a realizărilor, mai ales că în iureșul rapid al lucrărilor, nici nu s-a putut ține o evidență ordonată a realizărilor unei atât de mari varietăți de lucrări, mai ales în viteza cu care se muncea. Important a fost că, în acest zor de lucru, s-a optat a nu se produce suprapuneri de atribuții, încălcări de sarcini sau alte situații de dezorganizare. În fiecare dimineață, tot colectivul, așa mic cum era, se aduna la prima oră (uneori și seara în ajun) și după ce se făcea inventarul problemelor, se repartizau după specific și urgență sarcinile și apoi se trecea la executare, fie că erau sarcini locale, fie că era necesar a se pleca în alte părți, mai ales la București. O prezentare a lucrărilor într-un mod ordonat, s-a putut face abia după limpezirea rezolvării lor, când s-a putut încheia un bilanț. Prezentarea lor într-o ordine, este de aceea oarecum subiectivă; credem însă că ea reușește un lucru: cititorul își va putea da seama, că întrucât la înființarea institutului s-a pornit de la nimic existent (afară de clădirile care au trebuit și ele a fi amenajate), au fost multe probleme de rezolvat, că realizarea lor nu ar fi fost posibilă fără eforturi serioase din partea celor ce au lucrat, fără multă pricepere, fără multă tragere de inimă, fără dragoste pentru ceea ce trebuie să reprezinte viitoarea realizare.

Problemele ce au trebuit rezolvate, vor rezulta din prezentarea în ordine a modului executării lor. Ele au necesitat un mare volum de muncă, prezentat acum în acest istoric al înființării institutului.

Dacă asigurarea și amenajarea localurilor a constituit o problemă de importanță capitală și după cum s-a văzut, destul' de grea, nu se poate spune că restul problemelor au fost

lipsite de importanță și de greutate în soluționare. După asigurarea spațiului urma neapărat mobilarea lui, mai întâi ca serviciu social și apoi ca îndeplinire a procesului didactic.

Trebuie arătat că ministerele de resort aveau grijă să ne atragă mereu atenția și să ne impulsioneze activitatea, legându-le de deschiderea cursurilor.

Astfel într-una din repetatele deplasări la București, cu Ordinul nr. 161.191 din 29 oct. 1948 (de reținut: la 19 zile de la începerea lucrărilor de organizare) al Direcției învățământului din Ministerul Silviculturii, mi s-a făcut cunoscut a mă prezenta la Ministerul Învățământului la cabinetul ministrului adj. prof. dr. docent Constantin Daicoviciu, care mi-a înmănat Ordinul cu nr. 276132 din aceeași dată, în care mi se făcea cunoscut că, cu data respectivă sunt delegat cu conducerea Facultății de Silvicultură Câmpulung Moldovenesc și ca urmare, „eram rugat” să iau „toate măsurile în vederea organizării și funcționării facultății” și anume: amenajări de localuri, ținerea examenului de admitere în anul 1 conform Deciziei Ministerului învățământului și a celui de resort etc.

Ulterior a fost numit și conducătorul Facultății de Exploatarea, Transportul și Prelucrarea Lemnului" a aceluiași institut, în persoana ing. Mircea Băncilă, care urma să-mi devină colaborator la continuarea lucrărilor.

Mult mai târziu, după începerea cursurilor, cu Ordinul nr. 318917 din 13 ianuarie 1949 al Ministerului Învățământului Public, mi s-a făcut cunoscut că în baza Deciziei cu același număr de mai sus și cu aceeași dată, publicată în Monitorul Oficial nr. 298/1948 am fost numit rector al Institutului, în același timp fiind numit și decan al Facultății de Cultura Pădurilor. Faptul de a fi numit conducător al institutului, îl cunoșteam, fiindu-mi comunicat de ministrul silviculturii Ion Vințe, în mod verbal, încă de la data de 17 octombrie 1948, care, chiar atunci felicitându-mă, mi-a urat succes.

La data numirii mele ca rector, institutul avea o lună și jumătate de funcționare, cu un program relativ definitiv și cu un colectiv de cadre care acoperea satisfacător deocamdată, cerințele didactice. Cu toate acestea însă, se continua mereu cu lucrările de amenajare și mai ales de dotare conform nevoilor diferitelor sectoare. Acest lucru de altfel, a continuat mereu și în anii următori. Îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și a rezultatelor muncii fiind obiectiv de bază.

Vom arăta în continuare succint mersul lucrărilor de organizare a tuturor sectoarelor constituind profilul institutului.

2. Organizarea serviciilor social și administrativ

Făcând parte din asigurarea condițiilor de viață ale studenților (aceștia urmând a se prezenta curând pentru ținerea examenelor de admitere) tratăm în primul rând problema cantinei și căminului. La acest capitol s-au efectuat lucrările prezentate în continuare.

a. Organizarea cantinei studențești. După cum s-a anticipat, cantina s-a instalat în subsolul clădirii principale (Liceul Dragoș Vodă), unde s-a amenajat sala de mese (în sala mare ce se afla exact sub sala de festivități) împreună cu sălile anexe: bucătăria, oficiul, magazia alimentelor pentru o zi și alte magazii pentru depozitarea rezervelor pe timp îndelungat.

Mobilierul sălii de mese a fost confecționat pe rând la atelierul de tâmplărie al institutului, înființat chiar o dată cu începerea lucrărilor de organizare, sub conducerea meșterului I. Maricari. Tot aici s-a efectuat și mobilierul necesar bucătăriei și anexelor sale: s-au creat 100 (una sută) locuri la mese, acesta fiind și numărul maxim al capacității sălii, dar corespunzând aproximativ și planului de școlarizare anunțat inițial pentru anul 1 (câte

50 studenți la fiecare facultate), planul nefiind încă definitivat.

Vesela și vasele ca și utilajele de bucătărie au fost procurate prin delegat de la București, pe bază de virament de la magazinul de articole de menaj din B-dul 1848 București.

S-au făcut investigații pentru angajarea personalului de serviciu la bucătărie, care trebuia să fie gata a pregăti și servi masa, la începerea cursurilor, după toate indicațiile la finele lunii noiembrie.

Cu Primăria orașului s-au făcut formele necesare pentru repartiția prin întreprinderile comerciale locale, a tuturor categoriilor de produse alimentare ce urmau să fie livrate ritmic începând de la o anumită dată.

Lucrările de organizare a cantinei au fost încheiate încă de la data de 20 noiembrie, permițându-se astfel ea personalul să poată fi angajat iar aprovizionările în, cea mai bună parte asigurate pentru o bună bucată de timp.

b. Organizarea căminelor. A fost o problemă mai complicată decât aceea a cantinei. Fostul sanatoriu Tomașevschi nu asigura decât cazarea a circa 50 studenți. A fost necesar a se amenaja în cămin, întreg etajul II al localului principal destinat procesului de învățământ. În cele șase camere (foste săli de clasă) am asigurat încă circa 80 locuri. Trebuia însă să se aibă grijă pentru mai multe locuri deoarece se primise comunicarea că se va înființa și anul II silvicultură prin transferarea unei părți dintre studenții care au promovat anul I (1947-1948) la fosta facultate de silvicultură a Școlii Politehnice București. De altfel, acest fapt a devenit apoi realitate și numărul studenților urma să crească la o cifră în jurul a 150.

A fost nevoie a se cere Primăriei încă un spațiu pentru cămin, obținându-se un local pe str. Gării, care a creat posibilitatea cazării a încă circa 30 studenți. S-a asigurat astfel de la început posibilitatea cazării a circa 150 studenți.

Problema mare a constituit-o procurarea cazarmamentului necesar: pături, dulapuri, noptiere, saltele, perne, cearceafuri, fețe de pernă ca și organizarea spălătoriilor și călcătoriilor necesare.

Nu s-a putut asigura în totalitate achiziționarea întregului inventar până la începerea cursurilor, negăsind numărul suficient de paturi în comerț, decât mai târziu și neputându-se confecționa așternutul necesar. În atelierele institutului s-a început a se executa paturi de lemn, dar capacitatea atelierului nu putea satisface deocamdată decât un număr mai redus.

Rezolvarea problemei paturilor s-a făcut prin: folosirea unui număr de paturi ce s-au mai găsit în sanatoriul Tomașevschi (circa 30) fără anexele necesare; împrumutarea de la Comisariatul militar a unui număr de 50 (cincizeci) paturi de fier împreună cu toate anexele (pături, saltele, perne, cearceafuri și fețe de pernă); efectuarea de paturi complete în atelierele institutului (circa 15-20 bucăți); improvizarea de paturi din scânduri pe capre de lemn până la asigurarea numărului necesar.

Acest provizorat nu a durat mult și la începutul anului 1949 am fost anunțat că ni s-au repartizat paturile de lemn necesare, la magazinul de mobilă „Botoșani” de unde s-au ridicat imediat. Cu această ocazie s-au achiziționat încă dulapuri și noptiere. Totodată, s-a putut Pentru serviciile administrative a căror dotare cu mobilier s-a făcut treptat pe măsura organizării acestora, deci pe măsura dezvoltării activității, s-a mai folosit ceva din mobilierul rămas și de la Fondul Bisericesc care mai era în bună stare dar destul de puțin.

Organizarea ca serviciu al asistenței sociale universitare s-a făcut abia la data de 10 decembrie 1948 când în urma unei conferințe ținută la Ministerul Învățământului în acest scop și pentru alte institute noi, sub președinția ministrului adj. prof. dr. docent Constantin Daicoviciu, în această ședință s-au dat toate indicațiile necesare. La Câmpulung Moldovenesc s-a înființat serviciul social, fiind numit ca președinte prof. ing. Octav Ștefănescu, iar ca director Ilie Lisievici. S-au acordat inițial 100 burse cu alocație de hrană de 45 lei pe zi.

Numărul de burse a fost mărit până la 150 după data de 15 decembrie ca urmare a majorării numărului studenților. Nu au fost acordate însă toate bursele, unii studenți neputând beneficia de ele (venituri mari ale părinților).

Odată cu înființarea serviciului social, toată gestiunea aferentă și tot inventarul cantină, cămine a trecut asupra acestuia, degrevându-se astfel rectoratul cu tot resortul didactic și administrativ respectiv, de problemele hrană-cazare ale studenților.

Serviciul social s-a ocupat apoi treptat de completarea dotării respective. Poate nu este lipsit de interes a arăta că pentru organizarea serviciului social s-au primit unele indicații încă de la data de 25 octombrie și apoi la 1 noiembrie, când s-au dat precizări pentru achiziționarea unor materiale necesare de cazarmament (obținerea de aprobări pentru pânză albită „muncitorul”, la Ministerul Comerțului din Palatul Mica, Calea Victoriei, lână-deșeuri pentru saltele, a 7 lei kilogramul de la O.F.I.L. str. Gabroveni, aceste achiziționări s-au realizat la timpul respectiv).

Responsabilitatea serviciului social a fost preluată din mers de prof. ing. Octav Ștefănescu. Acesta a început a colabora cu institutul încă înainte de a primi numirea ca profesor, deși lucra ca inginer șef la Direcția Silvică Câmpulung Moldovenesc. A început să lucreze fără nici o ezitare și cu o pricepere de neimaginat. Profesorul Ștefănescu a știut să se facă iubit de studenți, dar aceasta mai ales pentru dragostea cu care s-a ocupat de satisfacerea tuturor doleanțelor lor și cu care le-a dat totdeauna un sprijin părintesc. S-a ocupat de activitatea extrașcolară a lor, le-a asigurat viața cultural-distractivă (reuniuni și baluri studențești), le-a organizat activitatea sportivă. În plus, prof. Octav Ștefănescu a fost un excelent profesor la disciplina „Topografie și geodezie”, disciplină la care foștii studenți s-au dovedit apoi a fi ingineri deosebit de apti în astfel de lucrări. A contribuit la aceasta și îndelungata activitate desfășurată în producție prin participarea la numeroase campanii de ridicări în plan.

Profesorul Octav Ștefănescu a decedat la data de 17 septembrie 1959, la vârsta de numai 55 ani, la care încă ar mai fi adus mari foloase profesiei de silvicultor-pe care a îndrăgît-o și în care s-a remarcat atât de mult. Scoaterea sa din rândul cadrelor didactice de la Institutul de la Brașov în octombrie 1957 l-a demoralizat extrem -de mult și a avut o gravă influență asupra sănătății sale. A murit la Gurghiu (jud. Mureș) unde funcționa la acea dată ca profesor.

Constituie o obligație morală și o deosebită pioșenie ca în acest istoric, în numele meu personal și al întregului colectiv de cadre didactice cu care a lucrat și care l-a apreciat la justa lui valoare ca și în numele foștilor săi studenți dragi, să aduc aici un deosebit omagiu acestui om excepțional, care pentru mine a fost de un ajutor neprecupețit și un prieten sincer, devotat, Vom păstra neștearsa amintire acestui bun coleg, care a știut permanent să se facă util, apropiat și apreciat de, toți cei cu care lucra, care a știut să dea totdeauna ajutor acolo unde a fost nevoie și care, cu felul său de a radia numai bună dispoziție, știa să aplaneze toate neînțelegerile, să netezească toate asperitățile, pe care munca încordată le ridica adesea în fața colectivului.

c. Organizarea serviciului de asistență medicală. Deși a constituit o preocupare atentă de la începutul activității de organizare a institutului, asistența medicală nu a putut fi pusă la punct din lipsa existenței în schema serviciului medical al orașului a unui post de medic pentru asistență medicală a studenților. În această situație, la policlinica orașului a fost prevăzut ca unul din medici (dr. S. Klein) să se ocupe și de consultarea studenților în paralel cu sarcinile sale la policlinică. Cu toată bunăvoința acestui medic, asistența medicală avea de suferit adesea, orele de lucru ale policlinicii neputând corespunde cu timpul în care studenții puteau merge la consultații. Situația s-a reglementat abia din toamna anului 1950, când s-a înființat o infirmerie la căminul studențesc.